

Global Research: BUSHOVA DOKTRÍNA A OBKLÚČENIE RUSKA MEDZI USA A NATO

- CZ24 News | 29. května 2022

*USA/RUSKO: Bývalý prezident **George W. Bush** vo svojich memoároch napísal, že po zverstvách z 11. septembra sformuloval stratégiu, ako ochrániť Spojené štáty. Jeho plán nerobil rozdiel medzi teroristami a krajinami, kde sídlili. Za Busha by Američania bojovali s nepriateľom v zahraničí skôr, ako by stihli zaútočiť, čelili vnímanej hrozbe skôr, ako by sa zhmotnila, tj preventívnym útokom.*

Táto stratégia, známa ako Bushova doktrína, v skutočnosti vznikla pred 11. septembrom, nie potom. Bushova doktrína bola vyvinutá spolu s „agendou slobody“, ktorú chcel Bush použiť na podporu „neskúsených demokratických vlád“ na Ukrajine, v Gruzínsku a Libanone, aby sme vymenovali aspoň tri; a posilňovanie disidentov v „represívnych režimoch“ Sýrie, Iránu, Severnej Kórey a Venezuely.

Obrázok vpravo: Prezident Bush urobil poznámky v roku 2006 počas tlačovej konferencie v Ružovej záhrade o jadrových ambíciách Iránu a diskutuje o jadrovom teste Severnej Kórey (licencované pod verejnou doménou)

Súčasťou programu slobody boli zjavné **pokusy o zmenu režimu**, keď prezident Bush viedol tím neokonzervatívcov. Boli zamerané na **rozšírenie globálnej hegemonie USA** a podriadenie ostatných krajín záujmom supervelmoci.

Presuny Bushovej administratívy do Eurázie viedli k rastúcemu napätiu s Ruskom, ktoré sa za posledné dve desaťročia za prezidenta **Vladimira Putina** vracia ako svetová veľmoc. Koncom februára 2002 ruský minister zahraničných vecí **Igor Ivanov** z legitímneho dôvodu varoval, že Američania by mali pochopiť obavy Moskvy z vysoko provokatívnej prítomnosti **amerických vojakov v Gruzínsku**, v krajine, ktorá má s Ruskom spoločnú 900 kilometrovú hranicu.

Ruské sťažnosti týkajúce sa rozširovania USA a NATO boli ignorované. NATO, v skutočnosti americká vojenská zložka, je už dlho nástrojom na podriadenie Európy USA spolu s jej hlavnými bankami, ako sú JP Morgan, Chase Manhattan Bank, Bank of America atď. Rýchla expanzia NATO ďalej umožnila vojnovému priemyslu rast, posilňovanie ziskov prostredníctvom obchodov so zbraňami predajom zbraní mnohým novým krajinám, ktoré vstúpili do NATO počas minulej generácie.

Medzi kľúčové úlohy jednotiek NATO patrí „strážiť ropovody, ktorými sa prepravuje ropa a plyn smerujúci na Západ“, povedal generálny tajomník NATO Jaap de Hoop Scheffer v júni 2007, keď mal prejav na stretnutí členov NATO. Washington sa domnieva, že preprava ropy a plynu cez ruské územie robí západné trhy zraniteľnými.

Američania vynaložili veľké úsilie, aby zabezpečili, že sa ropovody vyhnú ruskej pôde alebo pôde ruských spojencov. **Pre Washington je v súčasnosti kľúčovým cieľom kontrolovať krajiny bývalého Sovietskeho zväzu .**

Išli do toho nielen s vojenským presviedčaním, ale aj s pomocou organizácií ako CIA, NED (National Endowment for Democracy), Freedom House, USAID a Open Society Institute; tú druhú vytvoril maďarsko-americký miliardár George Soros, všadeprítomná a kontroverzná osobnosť, a v roku 2011 sa jeho Open Society Institute premenovala na Open Society Foundations.

Treba spomenúť, že **Soros je nezmieriteľným protivníkom lídrov ako Putin a čínsky prezident Si Ťin-pching.** Medzi Sorosovými obchodnými dohodami mal väzby na amerických politikov ako John McCain; po McCainovej smrti 25. augusta 2018 Soros viedol pocty a označil ho za „statočného bojovníka za ľudské práva, ktorý sa postavil proti represiám a mučeniu“. Nehovorilo sa o tom, že McCain mal v minulosti vojnové štvanie – dôrazne podporoval invázie USA-NATO do Afganistanu, Iraku a Líbye. Vyššie uvedené

západné mimovládne organizácie a nadácie slúžia ako zariadenia na podporu zmeny režimu v krajinách, ktoré Washington považuje za podozrivé.

Bushova vláda vyslala **do Gruzínska 200 vojenských poradcov.** Táto malá kaukazská krajina je uznávaná ako životne dôležitá strategická krajina, čiastočne kvôli ropovodu Baku-Tbilisi-Ceyhan podporovanému Západom. Infraštruktúra s dĺžkou 1 099 míľ je druhým najväčším ropovodom prítomným v bývalom Sovietskom zväze. Prepravuje ropu z Kaspického mora cez Azerbajdžan, Gruzínsko a Turecko, pričom obchádza Rusko a Irán.

Ropovod Baku-Tbilisi-Ceyhan prevádzkovalo konzorcium vedené spoločnosťami British Petroleum (BP) a Chevron. Pentagon začal pripravovať politiku na využitie Gruzínska v rámci ruskej politiky zadržiavania so zámerom zabrániť Kremľu, aby znovu presadil svoj vplyv na Kaukaz.

Umiestnenie ropovodu Baku – Tbilisi – Ceyhan (licencované podľa CC BY-SA 4.0)

Niekoľko týždňov po 11. septembri gruzínsky prezident Eduard Ševardnadze navštívil americké hlavné mesto, kde prisľúbil svoju podporu vo „vojne proti terorizmu“. Ševardnadze požiadal o ekonomickú a vojenskú pomoc od Američanov a podpísal strategické partnerstvo s NATO. Povolil tiež výstavbu už spomínaného plynovodu, ktorý mal byť uvedený do prevádzky v roku 2006.

Postavenie gruzínskeho prezidenta sa však stalo neistým. Bol politicky slabý a izolovaný; zahraničný dlh Gruzínska raketovo vzrástol na 1,75 miliardy dolárov a Ševardnadze ho nemal ako splatiť. Bushov Biely dom vnímal túto nestabilitu v Gruzínsku so znepokojením, pretože sa obával, že sa krajina vráti pod kontrolu Ruska.

Takzvaná **ružová revolúcia v Gruzínsku** z novembra 2003 bola naplánovaná a iniciovaná z Washingtonu v koordinácii s americkým veľvyslancom v Gruzínsku Richardom Milesom, podľa Moniza Bandeiru, brazílskeho politológa. Bandeira pokračoval: „Veľvyslanec Richard Miles zohral dôležitú úlohu pri zvrhnutí srbského prezidenta Slobodana Miloševića, keď v rokoch 1996 až 1999 viedol diplomatickú misiu Spojených štátov amerických v Belehrade“.

„Revolúcia ruží“ získala obrovské finančné prostriedky od Sorosovho Inštitútu otvorenej spoločnosti v celkovej výške viac ako 42 miliónov dolárov. Politik naklonený USA Michail Saakašvili, ktorý získal časť svojho vzdelania v súkromných inštitúciách v Amerike, prevzal gruzínske predsedníctvo v januári 2004.

Saakašviliho nástup k moci bol čiastočne umožnený pomocou západných mimovládnych organizácií a pro-Saakašviliho aktivistov v Gruzínsku, ktorí boli na bankrolle Open Society Institute of Soros.

Saakašvili okamžite začal znižovať ruskú vojenskú prítomnosť v Gruzínsku. Americký minister obrany Donald Rumsfeld podpísal s americkou firmou Cubic Corporation zmluvu na 15 miliónov dolárov s cieľom poskytnúť gruzínskej armáde obranné vybavenie a výcvik.

Bushova administratíva okrem iného posielala do Gruzínska americké špeciálne operačné sily (Zelené barety) a námornú pechotu USA, aby vycvičili gruzínsky vojenský personál; tieto kontingenty sa zúčastnili na amerických ofenzívach v Kosove, Afganistane a Iraku. Američania spustili v roku 2002 Gruzínsky program výcviku a vybavenia (GTEP) a v roku 2005 Operačný program bezpečnosti a stability Gruzínska (GSSOP), iniciatívy vytvorené na zosúladenie gruzínskych síl s vojenskými cieľmi USA.

S rastúcim napätím v separatistických kaukazských regiónoch Južné Osetsko a Abcházsko, ktoré sa chcú pripojiť k Rusku, prezident Saakašvili požiadal, aby Gruzínsko mohlo vstúpiť do NATO; čo by bolo ekvivalentom Mexika pristúpenia k Varšavskej zmluve vedenej Sovietskym zväzom.

Nasledujúci rok, počnúc novembrom 2004, sa začala druhá farebná revolúcia tentoraz na Ukrajine, ďalšej veľmi dôležitej krajine, ktorá má 830 míľovú hranicu s Ruskom. Protesty sa odohrali hlavne v hlavnom meste Kyjev, v žiadnom prípade nie celoštátne, a západné médiá ich nazvali „oranžovou revolúciou“. Cieľom bol ukrajinský prezident Leonid Kučma, ktorý prevzal moc v Kyjeve pred 10 rokmi v júli 1994.

Kučmu nemožno nazvať horlivým proruským, ale celkovo sa vzťahy s Ruskom počas jeho desaťročia v úrade zlepšili. Kučma označil ruštinu za „oficiálny jazyk“ na Ukrajine a koncom mája 1997 podpísal s Ruskom Zmluvu o priateľstve, spolupráci a partnerstve.

Čo sa týka Gruzínska, protivládne akcie na Ukrajine podporili americké organizácie ako NED, USAID, Freedom House spolu s aktivistami na výplatnej listine Sorosa. Podporoval kampaň **Viktora Juščenka**, prozápadnej osobnosti. Juščenko bol zástancom vstupu Ukrajiny do NATO a EÚ, pričom bol proti tomu, aby ruština bola druhým štátnym jazykom v krajine.

Anglický korešpondent Jonathan Steele o oranžovej revolúcii v novinách Guardian napísal: „Zasahovanie do zahraničných volieb pod rúškom nestranného záujmu pomôcť občianskej spoločnosti sa stalo prípravou na postmoderný štátny prevrat. Tretie svetové povstanie v dňoch studenej vojny sponzorované CIA sa prispôbilo postsovietskym podmienkam.

Približne v desaťročí po páde Sovietskeho zväzu v roku 1991 Washington nalial 350 miliónov dolárov do východnej Európy a bývalých sovietskych republík. To zahŕňalo financovanie psychologických bojových operácií s pomocou masmédií.

Pentagon investoval milióny dolárov do farebných revolúcií s podporou Ministerstva zahraničných vecí USA a Veliteľstva pre civilné záležitosti a psychologické operácie americkej armády (USACAPOC).

Washington očividne neopustil prax studenej vojny, keď obklopoval Rusko, a ak niečo po roku 1991 zvyšovalo intenzitu takejto politiky, porušovalo verbálne sľuby dané Rusom.

Juščenko s kľúčovou podporou Západu prevzal moc v Kyjeve v januári 2005. Bush dúfal, že Juščenko posunie Ukrajinu smerom k západnej integrácii a zároveň prijme „hospodárstvo voľného trhu“. Prvým veľkým projektom, ktorý Juščenko ohlásil v lete 2005, bola výstavba ropovodu z Kaspického mora cez Ukrajinu do Poľska. Znížila by sa tak surovinová závislosť Kyjeva od Moskvy.

Juščenkovou premiérkou bola Julia Tymošenková, na Ukrajine známa ako „plynová princezná“, kvôli bohatstvu, ktoré získala vďaka nejasným obchodom so zemným plynom. **Tymošenková verejne podporila vstup Ukrajiny do NATO a EÚ.**

Prezident Bush a jeho kolegovia netúžili zasiať nestabilitu v Azerbajdžane, ďalšej bývalej sovietskej republike. Azerbajdžan, ktorý leží na Kaspickom mori, slúži ako kritický potrubný koridor medzi Kaukazom a Strednou Áziou; ako si Zbigniew Brzezinski začal uvedomovať o Azerbajdžane, keď bol poradcom pre národnú bezpečnosť za prezidenta Jimmyho Cartera.

S cieľom pomôcť chrániť ropné/plynové polia a ropovody vyslal Pentagon do kaspického regiónu žoldnierov z amerických súkromných vojenských spoločností (PMC), ako je Blackwater. Kaspickému regiónu historicky dominovali Rusko a Irán. Bush, podobne ako jeho predchodca Bill Clinton, provokoval a ponížoval Rusko sankcionovaním ďalšieho rozširovania NATO a rozpútaním útočných vojen v Afganistane a Iraku.

Menej ako rok po tom, čo sa v januári 2001 stal prezidentom, Bush odstúpil od zmluvy o boji proti balistickým strelám (ABM), ktorá bola podpísaná v roku 1972 so ZSSR s cieľom implementovať systém protiraketovej obrany. Odmietol tiež ratifikovať zmluvu o všeobecnom zákaze jadrových skúšok (1996) spolu s úpravami dohody SALT 2 o znížení strategickej výzbroje.

Bush sa rozhodol vybudovať raketové základne v Poľsku a Českej republike, dvoch stredoeurópskych štátoch, ktoré vstúpili do NATO v roku 1999. Agresívne postúpil NATO až k samotným hraniciam Ruska, pričom v roku 2004 vstúpili do NATO pobaltské štáty Litva, Lotyšsko a Estónsko. spolu s Rumunskom, Bulharskom, Slovenskom a Slovinskom v tom istom roku.

Začiatkom roku 2007 čoraz frustrovanejší Putin pokarhal pochod NATO k ruským hraniciam, keď povedal, že „Spojené štáty prekročili svoje hranice vo všetkých smeroch“, čo je politika, ktorú označil za „veľmi nebezpečnú“.

Bushova administratíva sa nenechala odradiť a pokračovala vo svojom imperialistickom programe a podnikla kroky na začlenenie Ukrajiny a Gruzínska do americkej vojenskej sféry. Začiatkom apríla 2008 bolo na summite NATO v Bukurešti v Rumunsku načrtnuté: „NATO víta euroatlantické aspirácie Ukrajiny a Gruzínska na členstvo v NATO. Dnes sme sa dohodli, že tieto krajiny sa stanú členmi NATO. Obe krajiny cenným spôsobom prispeli k operáciám Aliancie. Vyhlásené ambície NATO nezostali v Kremli nepovšimnuté.

Shane Quinn

O autorovi: Shane Quinn, novinár a renomovaný historik so sídlom v Írsku, so zameraním na geopolitiku a históriu druhej svetovej vojny. Je vedeckým pracovníkom Centra pre výskum globalizácie (CRG).

Zdroje

George W. Bush, Decision Points (Crown, 20. novembra 2010)

Ruský minister zahraničných vecí Igor Ivanov, „Ivanov: Rusko proti americkým jednotkám v Gruzínsku - 27. 2. 2002“, [Hlas Ameriky](#)

Doug Bandow, „John McCain miloval vojenskú moc príliš“, zahraničná politika, [28. augusta 2018](#)

Jacob Grandstaff, „George Soros, John McCain a imigrácia“, Capital Research Center, [10. júla 2017](#)

Jonathan Steele, „Ukrajinský postmoderný štátny prevrat“, The Guardian, [25. novembra 2004](#)

Luiz Alberto Moniz Bandeira, Druhá studená vojna: Geopolitika a strategické dimenzie USA (Springer 1. vydanie, 23. júna 2017)

Taiwan News, „Ukrajina sa vzdá ruskej zmluvy o priateľstve uprostred napätia“, [10. decembra 2018](#)

Zbigniew Brzezinski, Velká šachovnica: Americké prvenstvo a jeho geostrategické imperatívy (Základné knihy; 1. vydanie, 18. novembra 1997)

Luiz Alberto Moniz Bandeira, The World Disorder: Americká hegemonia, proxy vojny, terorizmus a humanitárne katastrofy (Springer; 1. vydanie, 4. februára 2019)

“Tlačový brífing poradcu pre národnú bezpečnosť Stephena Hadleyho o prezidentovej ceste na summit NATO”, Bush White House Archives, [3. apríla 2008](#)

ZDROJ: Global Research.ca

Překlad: Sk Správy